

॥ ६ ॥ अंबरीषं भ्राष्ट्रं तदुपमं अतएव दीप्तं प्रज्वलन् अंगारवर्णप्रतप्तभ्राष्ट्रोपममितियावत् स्वयंचविधूमः पावकइवाशोभत ॥ अंबरीषोपमं दीप्तं विधूमइव पावकइति प्राचीनः
पाठः ॥ ७ ॥ ८ ॥ अरुजन् अत्यंतं भिदमानः ॥ हुताशनस्य सखा उच्यमानगुणो यो वायुर्गमनशीलोऽनिलोस्ति ॥ ९ ॥ तस्य मारुतस्याहमौरसः पुत्रः प्लवनेन गुणेन तत्समो
स्मि ॥ १० ॥ मेरुं गिरिमसंगेन मध्ये विश्रामाय कचिक्षणमपि स्थितिराहित्येनैव सहस्रशः परिगंतुमुत्सहे एकेनैव वेगेन सहस्रवारं प्रदक्षिणं कर्तुं शक्नोमीत्याशयः ॥ ११ ॥

यथा विजृम्भते सिंहो विवृते गिरिगव्हरे ॥ मारुतस्यौरसः पुत्रस्तथा संप्रति जृम्भते ॥ ६ ॥ अशोभत मुखं तस्य जृम्भमाणस्य धीमतः ॥ अंब
रीषोपमं दीप्तं विधूमइव पावकः ॥ ७ ॥ हरीणामुत्थितो मध्यात्सप्रहृष्टतनूरुहः ॥ अभिवाद्य हरीन् वृद्धान् नूमानिदमब्रवीत् ॥ ८ ॥ अरु
जन्पर्वताग्राणि हुताशनसखोनिलः ॥ बलवानप्रमेयश्च वायुराकाशगोचरः ॥ ९ ॥ तस्याहं शीघ्रवेगस्य शीघ्रगस्य महात्मनः ॥ मारु
तस्यौरसः पुत्रः प्लवनेनास्मितत्समः ॥ १० ॥ उत्सहेयं हि विस्तीर्णमालिखंतमिवांबरं ॥ मेरुं गिरिमसंगेन परिगंतुं सहस्रशः ॥ ११ ॥ बाहु
वेगप्रणुन्नेन सागरेणाहमुत्सहे ॥ समाप्लावयितुं लोकं सपर्वतनदीह्रदं ॥ १२ ॥ ममोरुजंघावेगेन भविष्यति समुत्थितः ॥ समुत्थितमहा
ग्राहः समुद्रो वरुणालयः ॥ १३ ॥ पन्नगाशनमाकाशे पतंतं पक्षिसेवितं ॥ वै न ते यमहं शक्तः परिगंतुं सहस्रशः ॥ १४ ॥ उदयात्प्रस्थितं वा
पि ज्वलंतं रश्मिमालिनं ॥ अनस्तमितमादित्यमहं गंतुं समुत्सहे ॥ १५ ॥ ततो भूमिमसंस्पृष्ट्वा पुनरागंतुमुत्सहे ॥ प्रवेगेनैव महता भीमे
न प्लवगर्षभाः ॥ १६ ॥ उत्सहेयमतिक्रान्तुं सर्वानाकाशगोचरान् ॥ सागरान् शोषयिष्यामि दारयिष्यामि मेदिनीं ॥ १७ ॥ १२ ॥ समुत्थितः
अतिक्रान्तवेलः ॥ १३ ॥ पक्षिसेवितं पक्षिराजं वै न ते यमाकाशे पतंतं महमपि सहस्रशः परिगंतुं शक्तः ॥ तस्यैकपातं यावदहं सहस्रवारं पतितुं शक्तइतियावत् ॥ १४ ॥ उदय
गिरेः प्रस्थितं अनस्तमितमेव गंतुं गत्वा स्पृष्टुमुत्सहे ॥ ततः तं स्पृष्ट्वा पुनः प्रत्यावृत्य भूपर्यंतमागत्य भुवमस्पृष्ट्वैव पुनस्तदभिमुखं गंतुमुत्सहे ॥ प्रवेगेन प्रस्तुतैकयत्नेन ॥ एवं च
शतयोजनगमनागमनयोर्न कश्चित्प्रयासइति ध्वनितं ॥ १५ ॥ १६ ॥ आकाशगोचराग्रहर्क्षादयः ॥ १७ ॥